

SZABÓ MARCELL

Tauromachie

Franck Fontaine-nek

A négy emelet mély kertben úgy
csapódnak egymásnak a fák lombjai,
mint a száraz porckorongok.
Vége nincsen, előttem a hatalmas,
ipari üveg lapja, benne karhossznyíra
magam előtt állok. Nagyon szépen
kérlek, fosszál meg a szemérem
humorától, csak vedd el tőlem
az egyszerű kedvet, amely kitemet
és falhoz csapkod. A mézárulás szele
simogat, a vegetáció gyöngéd lökései
a négy emelet mély kút, verem vagy
bánya levegőoszlopa alatt.
Ahogy izzadok. Ne beszéljem
a szemérem nyelvét, különben
úgy fogok szólni, mint aki folyton
vizelni készül. Mintha viselős lennék,
ütődött. Egy díszbe öltözött, ivarérett
férfi előtt a fehérszínű szófogadása.
A csontsovány elme cukron
és csokoládén él, nem aljas
fordulat, ha az élet kopár földjéről
beszélek. Nincsen csorda, nincs legelő
sem az ilyen szerencsétlen körül.
A látvány akarata, mint egy csupasz
szemgolyó, a tarkóm mögött forog.
Ferdière doktor, nekem nem is volt
koituszom.

A nagy kúp

A platánsor és az elméretezett, neobarokk kastély között félúton, ahonnan a fiatal park szabályos vonalaira, rejtekeire és kiugró szoborcsoportjaira abban a késődélutáni órában kétség kívül a legüdítőbb rálátás nyílt, az először alig érzékelhetően, majd percek múlva, képletesen szólva, kézzelfoghatóvá váló pusztá belátás, hogy a saját életed nélkülem most már bizonyosan szart sem ér, hirtelen óvón betakart. Mint egy ahhoz éppen elég nagy kúp, hogy tömegével felvegye a versenyt tömegemmel és nem számítón, mégis elhitesse, hogy amit művelt, az valójában az irgalom jámbor cselekedete volt. Holott nem ez történt, inkább úgy mondanám, hogy rést ütött rajtam, esetleg egy már létező nyílásomon keresztül beljebb került és belülről, bennem kezdett el enni és üríteni, zabálni és szarni a beismerés, akár egy idegen állat, intelligens kúp vagy betolakodó, hogy pont nem a tiédről van szó, amíg én a franciakert szellős alléin úgy gondolkoztam, mint a beteg, aki valamilyen orvosi vagy matematikai csoda folytán végül mégis kitérhet a kényelmetlen akadály elől és mégsem kap a fájó beöntésből. Fordítva történt, mint ahogyan először naivan hittem és sokkal inkább én fedtem be hússal és csontjaimmal, tudómmal és beleimmel, bőrömmel és véreimmel, meleg spermámmal én öntöttem el, tartottam életben, magam kínáltam meg magammal, udvariasan, tapintattal, már-már szabadkozva, hogy csak tessék, hatalmas záróizom, itt vagyok.